

og i den danske hverdag, for Danmarks sikkerhed er jo som bekendt ganske afhængig af, at vores omverden er stabil og fredelig. Det synes jeg er værd at bemærke.

Der er her tale om en konflikt, som har stået på i 30 år i en del af det ikke så fjerne udland, nemlig et hjørne af Nordafrika, som vi i dag alle sammen ved er overordentlig uroligt. Det grænser op til Algeriet og andre lande med meget potentielle konfliktmuligheder, og derfor synes jeg også, det er vigtigt at understrege, at hvis Danmark kan være med til at løse denne langvarige konflikt om Vestsaharas fremtid, gør vi faktisk ikke bare en meget vigtig indsats for selve området, men også for Europa. Det vil vi gerne være med til fra radikal side.

Vi har længe påskønnet den indsats, FN har ydet både diplomatisk gennem mange år og siden 1991 også med fysisk tilstedeværelse. Nu ser det ud, som om man endelig kan få løst spørgsmålet gennem det, som selvfølgelig må være den eneste ordentlige løsning, nemlig ved princippet om national selvbestemmelse og en folkeafstemning, og jeg synes, det er en god indsats for Danmark at deltage i. Det er helt i overensstemmelse med FN-Pagten, vi som en lille nation har den allerstørste interesse i at støtte.

Jeg vil i denne forbindelse godt minde om, at Danmark rent faktisk for 9 år siden var med i en fuldstændig tilsvarende aktion meget længe væk, nemlig i Namibia. Det skete – til erindring for både den konservative og måske ikke mindst Venstres ordfører – under KVR-regeringen, som netop besluttede dansk tilstedeværelse i Namibia i en aktion, der mindede om den aktuelle.

Jeg synes, det er en rigtig indsats, regeringen foreslår, og jeg tror, den kan være med til at skabe fred i denne del af verden. Bidraget er overkommeligt, men det er selvfølgelig vigtigt, at de soldater, vi sender af sted, er ordentligt uddannet og har den udrustning, der skal til. Vi har fra radikal side hele tiden understreget, at vi ikke ønsker nogen former for discountdelta-gelse i den slags operationer. Der er heller ikke noget, der tyder på, at det bliver tilfældet her, men det er selvfølgelig afgørende, at sikkerheden og uddannelsen er i orden for dem, vi sender af sted.

På denne baggrund kan jeg varmt støtte forslaget.

Keld Albrechtsen (EL):

Med beslutningen om en folkeafstemning for Vestsahara kan man jo sige, at de vestlige lande nu er med til at betale tilbage på en gammel gæld, som de har stiftet i dette område af verden. Det har jo ikke mindst været vestlige interesser, der betingede, at regimet i Marokko i sin tid kunne annektere Vestsahara og på den måde krænte alle principper i FN-Pagten, besætte landet, udsætte befolkningen for de groveste krænkelse, opføre mure ned gennem landet og drive en masse mennesker på flugt.

Nu ser det endelig ud til, at der kan komme en løsning, som hviler på den nationale selvbestemmelsesret, for Vestsaharas befolkning, og det skal i hvert fald ikke mangle på støtte fra Enhedslistens side til under retfærdige former at få virkeliggjort den folkeafstemning, som er planlagt. Derfor vil vi naturligvis støtte det forslag, regeringen her har fremsat om dansk deltagelse i en fredsbevarende styrke.

Jeg er ganske uenig med hr. Peter Skaarup, når han hævder, at der her er tale om en form for aktion, som Danmark ikke ville have påtaget sig for 10 eller 20 år siden. Her er netop tale om en fredsbevarende indsats på nøje afgrænsede betingelser, som falder helt i tråd med den tradition, der gjorde, at Danmark også deltog på f.eks. Cypern.

Hr. Estrup nævnte Namibia, som netop heller ikke er et eksempel på den udvikling, vi ellers har set i dansk udenrigs- og sikkerhedspolitik med en stadig kraftigere militarisering af udenrigspolitikken. Vi har senest set et eksempel på det med flertallets tilslutning til de amerikanske planer om bombing i Irak. Men dette forslag er netop ikke et eksempel på den nye, militante udenrigspolitik, som forsvarsministeren har været den primære arkitekt for. Jeg ved ikke, om man kan kalde det en anerkendelse – det tror jeg ville være forkert at sige – men i hvert fald vil jeg gerne give forsvarsministeren hovedæren for, at det er kommet dertil. Men dette forslag er altså undtagelsen, der bekræfter reglen, kan man sige, og derfor kan vi støtte det.

Jeg vil godt stille ministrene det spørgsmål, om man ikke i virkeligheden kunne klare denne opgave med en politistyrke. Det skal ikke være afgørende for vores holdning, for vi stemmer for forslaget, men i virkeligheden kunne opgaven vel klares af en politistyrke. Der er jo ikke noget særskilt militært element i forslaget, selv om vi selvfølgelig er enige med den række af